

Дмитрій МІЗГУЛІН

***НЕМОВ ЖИТТЯ
ІЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...***

Поезії

*Переклад з російської
Євгена Шморгуна*

Рівне-2010

ББК 84 (4 Рос) 6
М - 65
УДК 821.161.1

Книжку підготовлено до друку
громадським видавництвом «Азалія»
Рівненської обласної організації
Національної спілки письменників України

Редактор Євген Шморгун
Художник Валентин Колосов
Набір Олександри Нагорної
Дизайн та верстка Наталії Романів
Відповідальний за випуск Володимир Лапсюк

Мізгулін Д. А.
М - 65. Немов життя іще й не починалось.... Поезії. - Рівне,
2010. - 100 с.

ISBN 978-966-8883-66-8

Автор книжки - поет потужного і самобутнього таланту, закоріненого в кращі традиції рідної землі, тільки вже, так би мовити, сьогоднішнього замісу.

Переклад здійснено за однойменною книгою Дмитрія Мізгуліна, яка видана минулого року в Санкт-Петербурзі.

ББК 84 (4 Рос) 6

© Дмитрій Мізгулін, 2010
© Євген Шморгун, переклад, 2010
© Валентин Колосов, ілюстрації, 2010
© Видавництво «Азалія», 2010

ISBN 978-966-8883-66-8

МЕНІ ВІДКРИВСЯ ПОЕТ

Із віршами сучасного російського поета Дмитрія Мізгуліна мене ознайомив мій давній друг – рівненський композитор Михайло Довганич, нині доцент факультету мистецтв Югорського державного університету. Виявляється, вони вдвох написали ряд пісень, які виконуються сибірськими хоровими колективами та окремими виконавцями – як професійними, так і самодіяльними. Михайло Довганич запропонував мені спробувати перекласти деякі пісенні тексти українською мовою, адже серед слухачів-сибіряків там чимало українців – нащадків колишніх політичних виселенців та й уже нинішніх заробітчан.

Так у моїх руках опинився томик творів, що побачив світ 2009 року в Санкт-Петербурзі. І прочитав я цей томик, як мовиться, одним духом. І відчув таку спорідненість у почуттях, думках, поглядах, якої вже давно не відчував, читаючи сучасних російських авторів. Мені

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

відкрився Поет потужного і самобутнього таланту, закорінений в краці традиції рідної землі, тільки вже, так би мовити, сьогоднішнього замісу. І захотілося поділитися своїм відкриттям.

Чарівливі у своїй добродушно-іронічній простоті та біблійно-глибокій мудрості, поезії Д. Мізгуліна променяються загальнолюдською совісною просвітленістю, яка притаманна тільки по-справжньому обдарованим митцям. Тому твори повністю накладаються на канву і української дійсності, пробуджуючи почуття та мислі.

Пропоную увазі читачів збірку поетичних творів Дмитрія Мізгуліна із далекого Хантійсько-Мансійська у своїх перекладах.

А для художнього оформлення книжки я використав фоторепродукції з картин відомого українського художника і мого друга Валентина Колосова, уродженця Сибіру, який, зачарований краєвидами нашої Волині, усе життя відтворював їх на полотні.

Євген ШМОРГУН.

*Світле
пристановище моє...*

**Вірші, написані
в день народження**

В суєті, в круговерті
Розставань і образ
Уявив подих смерті
Несподівано, враз.

І неначе проснувся –
І гойднувся перон,
І вокзал похитнувся,
І відчалив вагон.

Недопалком цигарки
Я розтану вночі,
І собака не гавкне,
І п'ятьма промовчить.

У столичнім невідні
Прифуршетних пожеж
Дні помчать, як завсіди,
Хоч без мене уже.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Та не згинуть нізащо –
Кволі то, чи прудкі, –
І пісні непутящі,
І попутні рядки;

Так, петляла дорога
У гріхах-споришах,
Та усе ж – це від Бога
Слово в наших віршах,

Він безпристрасно й хутко
Суд свій правий вершить.
Не владичити смутку
Над безсмертям душі.

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

А життя не пройшло – пролетіло.
Озирнуться б – та поїзд помчав.
Тільки ніч без зірок самотіла
Та вгамовував хвилю причал.

А життя не пройшло – пронеслося...
Туманіють ріки береги,
Опівнічне пташа безголосо
Захлинулось печаллю тайги.

Все не просто пройшло. Так непросто...
Ніби вчора малому мені
Поспішалося стати дорослим...
І осінні нагрянули дні.

Опадають листки безборонно,
Завтра вдарить морозом по них,
І сумні горобиніві грона
Задзвенять на вітрах крижаних.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Запраглося щастя для ближніх?
В полоні вселенських думок?
Субота. Натоплено лазню,
Над комином в'ється димок.

Сьогодні я повний бездільник:
Розсівся, як цар при вінці,
Пахучий березовий віник
Стирчить переможно в руці.

Підвладні туманному жару,
Смиренні мої тілеса
Смакують березову пару –
І вже не буття, а краса...

Епохи глядач і вершитель,
Спішу безоглядно піддять,
Не з цим хіба жаром святитель
Колись порівняв благодать?

Без шуму, без гаму й кипіння
Я дійство обрядне вершу,
А завтра під храму склепінням
Відлигу в душі зворушу.

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

Тут прогрес не ступав. З-за завіси
Цього вечора, сам собі пан,
Дим із комина в'ється над лісом,
Клубочиться над полем туман.

Що за доля така примаїнула –
Від вселенських проблем вдалині
Без жури і жалю за минулим
Пам'ять серця палить на вогні?

Хто ми, де ми, чому нещасливі,
Біжимо й біжимо без пристань,
У чеканні пощади і дива
Ми без бою здаємо міста.

Вік сплива ради грошей і слави,
Не повернеш – проси не проси.
Ізронили розкошлані трави
Смарагдові краплинки роси.

У житті – усе за планом –
Пізно ляжеш. Встанеш – рано.
Вранці в лазню в вихідний.
Телевізор. Гості. Діти.
Сорок літ на білім світі
Пронеслись. Без вороття.
Це – життя.

День за днем, неначе спалах.
Щось – попало. Щось – пропало.
Їдем з ярмарку, як з брану.
І не вечір. І не ранок.
Непоспішний коней біг –
Випав сніг.

В суеті, що вже не тішить,
Згадуєш про смерть частіше.
Вранці втома окошилась.
Скільки там іще лишилось?
Уночі тривожно спиться.
Серце. Шлунок. Поясниця...
Їдем далі. Тихо, ша!
А душа?

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

Хурдига завиває,
Захмура на поріг,
Розлука ця триває
Уже не перший рік.

Зима на всю округу –
Ні літа, ні весни,
Позамітали хуги
Знімілі наші сни.

Та згадок час не спалить
У вирі протиріч,
Єднає наша пам'ять
Уривки давніх стріч,

Слова, події, жести,
Крик птаха, хвилі сплеск,
І автотраси верстви,
І місяцевий блеск,

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ *НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...*

Розмов неясний трепет,
Чарівливість прикмет,
В засніженому небі
Зорі високий лет.

Не нарікай на долю,
Бреди крізь непогодь,
Якщо таку вже волю
Тобі явив Господь,

І в цю похмуру пору,
Згадавши давні сни,
Моли про зустріч скору
У переддень весни.

Живемо із часом в ногу:
День минув – і слава Богу,
Завтра буде ще.
Почуття й думки змаліли,
Відболіли, відщеміли –
Вже і не пече.

Де не глянь – проблема звична:
Згас давно уже і вичах
У душі вогонь.
Може, слід би зупинитись,
Роздивитись, помолитись
Тихо, без погонь?

В Бога молимо удачі
І достатку. Бо, одначе,
Що ж іще просить?
А душа уже осіння –
Саме час би про спасіння
Слізно голосить.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

З Богом легко так і просто!
Човен. Церква біля мосту.
Стежка до ріки.
В`ється чайка над водою,
І з тривого німою
Хмуряться хмарки.

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

Я, схоже, забагато знаю,
Однак, в чеканні довгих зим,
Задуже так не виступаю,
Рахуючись із часом цим.

Минуть же забуття і слава,
І що залишиться від нас?
Правдивим можна бути в справах,
Не виставляючись щораз.

Вже інші дні. Вже інші дати.
Вітчизна інша, я і ти.
Та, дожидаючи розплати,
Зуміти б душу вберегти.

Для чого на весь світ бурчать?
Тож не бідуємо допоки.
Тепер в умінні промовчать
Угадується суть епохи.

Давно під щибети купюр
В полоні ми фантазій власних,
Та правил нездоланий мур
Нам істину замінить класно.

Безпам`ятством палахкотим,
До бід чужих мчимо пожежно,
І – торохтим, і – торохтим,
А думаємо – протилежно.

Тепер і я як всі – мовчу.
Хоч нелегка моя дорога,
Молитви заново учу
І про одне благаю Бога,

Щоб, як спостигне нас імла,
Душа осліпнуть не змогла.

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

І хліба, й видовищ – що треба!
І щастя – весняна ріка!
Здавалось, до самого неба
Уже діставала рука.

Пилося ж то – як і співалось
В щасливі отії літа...
Куди воно все запропалось?
Де щезла пора золота?

Жили ми, не знали молитви,
Без Бога звели собі храм,
І всім поступились без битви,
Довірившись пройдам-волхвам.

Глухі ми й сліпі, хоч ідемо,
Болящі в нас розум і плоть.
Забули вже, хто ми і де ми,
Та нас не відрікся Господь!

Почувши слова покаяння,
Пробачить минулі діяння.
Почує молитви – і разом
Поверне нам силу і розум.

ПТАШИНІ ПРАВА

Анічого не маю – як птах,
Тільки вітер та сонце, що світить.
Я живу на пташиних правах,
Відлечу – і ніхто й не помітить.

Літаки так високо летять,
В них надійні потужні турбіни,
Їм щоденно дано підкорять
Голубі піднебесні глибини.

А мене – не стрічають. Не ждуть.
Але й сумнівами не гризуся –
Зовсім байдуже, що за маршрут,
Зовсім байдуже, де приземлюся.

Тож мені дорогі ці права –
Недарма ж в них пташине обличчя!
Я лечу – і небесна канва
Хмелить голову вічним величчям.

Як життя відпряде свою нить,
То душа засміється на волі,
Де печаль спозаранку дзвенить
На волошковім зорянім полі.

Темна ніч. І дощ буденно
Занавісив ліхтарі.
Крізь шибки із молібдену
Не проглянути зорі.

Гаснуть вікна вже останні.
Вже густішає темнінь.
Від смеркання до світання
Потьмяніє голубінь,

Чорно-жовті витинанки,
Пустодзвоннії слова.
Від читання, як від п`янки,
Очманіла голова.

Ми гостей і не просили,
Загубили часу плин,
Наковтавшись снігу й пилу
Безпросвіткових новин.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ *НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...*

Без надії. Без просвіту.
Кажуть, що не буде літа.
Та й дощі ось через край...
Словом, щастя не чекай.

Нам на все це наплювать.
Вип`єм чарку й будем спать.
І насняться нам картини
Слави й величі країни.

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

Випив чарку. Похрумкав,
Що під носом уздрів.
З апетитом послухав
Наших мудрих вождів.

Легко так, зрозуміло
Пояснили мені,
Що нас ждуть, знамо діло,
Світлі, сонячні дні.

Я не проти до світла –
Хто ж не хоче пожити?
Та в лікарні до літа
Приписали не пити.

Тільки чарочку. Тільки...
Тож тверезий, як день.
Я не вірю ніскільки
В те, що щастя прийде.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Тягне побут до свого коша...
Якщо світлого не прибуває –
Холодніючи, блякне душа,
Про небесне в пітьмі забуває.

Крізь льоди, що мороз накував,
Промінь сонця ніяк не зігріє,
Тож душа, як вода річкова,
Сповільняючи плин, крижаніє.

Недалеко й кінець. Тож прокинись!
Розірви крижані павутини –
І небесна відкриється вись,
Річкові сколихнуть глибини,

І душа в небесах заширя,
І в ріці відіб'ється зоря.

Весна. І знову льодохід
Підносить нас на крила,
Та з нами вируша в похід
І вся нечиста сила.

Ще від зимових мерзлих днів
Не відігріли тіла,
Як зграя нових чаклунів
Зі свистом налетіла.

Тепер волхви нас завели
Куди ми не просили.
Та, відірвавшись від землі,
Ми втратили і силу.

Тож нахлебтавшись залюбки
Заморського дурману,
Безмовно тане рід людський
В імлі телеекрану.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Нас водить строєм новий вік,
Одним аршином міря.
Відхилить Бога чоловік –
І вже подоба звіра.

Пливуть вздовж берега ріки
Крижини в сизім димі...
Шляхи Господні нелегкі
І неісповідимі.

Весни довгожданий прихід –
Природи божественна милість.
Ще вчора двигтів льодохід,
Сьогодні ж – бруньки розпустились.

Змиває захмуру кедрач
Смарагдом травневої зливи,
Над мокрими кривлями дач
Прносяться зграї щасливі.

В означений Господом строк
Душа стрепенеться несміло –
Як цей ось зелений листок,
Як гілка черемхова біла,

І світ весь захоче обнять.
І що там всі ахи та охи –
Тривога вчорашнього дня,
Грядущої сумнів епохи;

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Печалі спливли назавжди,
Іду в молодому натхненні –
Яка величавість води,
А верби які височенні;

Небесна ясінь аж тремка,
І в небо впадає ріка.

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

Куди б нас далі не вели стежки,
Однак ніяк не обминуть дилеми –
Когось чекають справи громохкі,
А всіх там інших – громохкі проблеми.

Ну чим же не вгодив нам отчий дім?
Та відмахнувши глузд, немов пір`їну,
Руйнуємо дощенту. Щоб затим –
Сконати у задимлених руїнах.

Уже і ми – хоч ще й не на одрі –
На виході. В кінці останніх кроків
Дай, Боже, вибачить сліпих поводитирів,
Дай, Боже, вибачить глухонімих пророків!

Дай, Боже, розуму. Хоча б тоді,
Коли душа уже не озоветься,
Коли над головою по воді
Останнє коло тихо розійдеться.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Як пристрасть хлюпнула гієнна –
Ми збурили російський дім.
Епоха буде безіменна,
Та вже й безпам'ятна тоді.

Нас при звичаїв поклоняться
Тваринних потягів дурман,
І буде радісно сміятись
Безрідний покидьок-Іван,

І крик останнього дебіла
В час опівнічний від`ячить,
У відповідь же збайдужіла
Природа знову промовчить.

Я не ховаюся, як страус,
Порожніх істин не несучу –
Керує світом тільки хаос,
А не міфічна владна суть.

Хай хтось там, всівшись на престолі,
Безбожницький закон пасе,
Та свище вітер в чистім полі
І в безвість пил епох несе.

Допоки не настали строки
Й Всемиловитий Бог мовчить,
То, певно, рано ще пророкам
Якісь там підсумки строчить.

Земля гойднеться, і лихії
Настануть дні, і вдарить час –
І позапристрасна стихія
У мить одну поглине нас.

Застигнуть води – тиша й гладь,
І буде Божа благодать,
І місяця врочиста мідь
На хвилях лишиться німіть.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Буття гризотна течія,
Імла щоденної мороки...
Ти не сумуй, душе моя,
Допоки не наспіли строки.

В усьому, Боже, міць Твоя.
Шукання забуття – даремні.
Ти не сумуй, душе моя,
В путі теренній.

Хай щезне сумнівів змія,
Лети, тамуючи тривогу,
Не забувай, душе моя,
Молитись Богу.

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

Синиця приб`ється на ганок,
Постукається до вікна –
Хороша це вість, чи погана –
А все ж вона Небом дана.

Не варвар, а все ж у дорогу
Беру суєвір`я печать.
Даруй мені, Боже, спромогу
Все з радістю зустрічать,

Щоб гідно здолати зумілось
Стежки, що судились мені,
Сприймають, як божественну милість,
І ці безпросвітні дні.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

А зима – несподівано, враз!
Завихрили сніги-заметілі,
З рук синиця шугнула від нас,
В теплий край журавлі відлетіли.

Так самотньо і тихо вночі,
І не плачеться, і не п`ється,
Лиш вогонь невгамовний в печі
Витанцьовує і сміється.

Підбадьорить і мене тепло:
В зиму йду як господар барлогу!
От і в комин з димком понесло
Всі печалі мої і тривоги.

Не гріши – хоч малим порадій,
І високі чуття заговорять,
І прарідна синиця тоді
Повернеться з-за синього моря.

ДОЩІ

I

Задовбали іроди, іуди,
Так обклали – з ніг до голови.
Взяти б та й поїхать на Бермуди –
Все одно – подалі від Москви.

Далі від пихатого величчя,
Від майстрів неправедних трудів,
Від банячних рил Замоскворіччя,
Від брехні тьмяніючих вождів.

Вже терпіть не можу і не хочу
Виродків, розпусників в багні,
Довели до ручки – навіть в Сочі
Вже тепер не хочеться мені.

Та і там дощі. І то – немало.
Вересень вже врожаї згноїв.
Ну чому, чому так тоскно стало
У Вітчизні-страдниці моїй?

Риємось в колишньому намулі,
Про красу – лиш в книжці прочитай.
Щастя – ні в прийдешнім, ні в минулім,
Та й чи там шукаємо? Чи там?

Все в нас спільне – змога і потреба.
Не хотіли. Та і не змогли.
Що ж тепер? Куди тепер до неба?
Не злетіти б з матінки-Землі.

II

Знов негода. В усьому – негода.
Вже і Всесвіт відчув її слід.
Бо незмірно стомилась природа
Від людей, що заповнили світ.

Може, в цюю осінню годину
Хоче мирно планета пожить,
І нас, людство, якщо і не скинуть,
То хоча б на обочину змить.

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ..._____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

Біда не в дурнях і не у дорогах,
А в тім, що, збившись зі шляху в глуші,
Не поспішаєм з каяттям до Бога,
Не віримо в безсмертну суть душі.

І сміхи, і плачі в нас безпричинні,
Ні в правилах не тямим, ні в порі,
І гнемось, як осичини осінні
Під тоскний гуд простуджених вітрів.

Метляючись з культурні до халтурні,
Возносячи заморський тарарам,
Ми славимо то злодія, то дурня,
Незрушно погляд втупивши в екран,

А він собі горить голубувато
Й, здається, нам накоїть ще багато.

В часи обману й суєти
Під нерозважну дудку
Не втратити б нам простоти –
Вершинного набутку.

Хоч в серці запеклася кров,
Іду й доріг не лаю.
Щасливий, що знайшов любов,
А не ключі від раю.

Пророкові хвалу кричу,
Слова вождя приємлю,
Та більше радуєш дощу,
Що освіжає землю.

Сміюся й плачу – сил нема,
Коли сядне із тіні
Жіночий погляд крадькома
Чи яблуні цвітіння.

Багатство, слава – річ пуста
У підсумку невтішнім.
Зігріє душу простота,
Дарована Всевишнім.

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

Реклама.

Реклама.

Реклама.

А поміж – для чуйних зівак –
Сльозливо-засоплена драма.
І тлиллер. І модний співак.

І вісті. Довірливо й мило
Ведуча запросить в ефір –
Дебати столичних дебілів
Магнітом затягнуть у вир.

То з`їзди, то думи, то Єльцин.
То блуд, то словесний понос.
Вже звивини наші, як рейки,
Вперед полетів паровоз.

Ми знову щасливими стали,
Дорога і світла, й легка,
І кличуть у сонячні далі
Заманливі співи гудка.

Під монотонний мерзлий шум
Уже в осінній робі
Буксири вниз по Іртишу
Плетуть назустріч Обі.

З них кожен звичний шлях вершить,
Про пристань тільки й гадки,
Щоб трохи там перепочить
І знов почать спочатку.

Дорога в них – назад,вперед...
Воно і зрозуміло,
Хай невисокий мрії лет,
Але й судить – не діло.

Дим заklubочує трубу,
На щоглі прапор рине –
Будь радий за свою судьбу,
Роботу і країну.

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

У суєті не поспіши,
Обходь мілини вміло,
Провадь безцінний скарб душі
До головної цілі.

На світле майбуття тягнись,
Та тільки ненароком,
Боронь, Господь, не запізнись
До визначених строків,

Коли закрутить заметіль
І почорніють трави,
Коли шуги стальна тяжіль
Замре під льодоставом.

Пишу, пишу – а толку?
Закляття не прорвать.
Дається легше вовку
Із місяцем співать.

Ні шереху в окрузі,
Лиш місячна ясінь.
І недруги, і друзі
Давно зійшли на пси.

Непросто водній лаві
Цей простір перетять,
І тіні пароплавів
Край пристаней тремтять.

Он кипариси збились
В передчутті проблем,
Давно щурі розбіглись,
А ми іще пливем.

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дімітрій МІЗГУЛІН

Без дріб`язку – такий широкий світ,
І він його своїм аршином міря.
Липневі дні. А він про сніг все мріяв,
Про білі кучугури край воріт.

Коли садок черешнями доспів,
Коли від спеки небо притомилось,
Він зранку добре лазню натопив
І парився, аж поки не стемніло.

Вуглинка тьмяво плавилась в печі,
Мов соти переповнені стікали,
І чулося чи марилось вночі,
Як літаки десь в небі пролітали.

Та гул стихав. Щезав, як в комиші
Пташа перед мисливцем розчинялось,
І так було спокійно на душі,
Немов життя іще й не починалось.

*Відчуваю
порухи ріки...*

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

Керуємося ми людським законом,
Природі й Богу всупереч таки.
До сповіді приходим з телефоном,
Нагальні проглядаючи дзвінки.

Шляхи у нас вибоїсті, негожі.
Бредем наосліп. Судим невпопад.
Душа закрита перед Словом Божим,
Хоч – слава Богу! – в шані вже обряд.

До смислу віщих слів не доросли ще,
В неспіхові нам це й не болить,
Молитва крізь холодне попелище
В черствій душі відлигу затеплить.

НОВИЙ РІК НА ДАЧІ

Вже січень знов січе на світі,
Засніживши усі краї.
Поніс у морок злючий вітер
Діяння й сумніви мої.

Відпочиваю знаменито –
Топлю камін і п`ю коньяк,
А за вікном хурділь сердита
Все не вгамується ніяк.

Деся мерзнуть зорі в високості.
Німе ніч і тут, і там.
Сусід приїде пізно в гості
І зразу вип`є двісті грам.

Вогонь поліно за поліном
Ковта, жарінню аж пашить.
Не до душі балаканина –
Мовчання ближче до душі.

Бо що слова? І так все ясно –
І тепло, й світло, і прекрасно.
Жаль, дні лиш куці на віку,
Як ця ось чарка коньяку.

ВИБОРИ

Свято. Площа. Балагани.
Залапошені стакани
Й невибагливі закуски –
Люд гуля великоруський.
Чи ж багато люду треба?
Танці. Пісня аж до неба,
Давки, бійки, матюги –
Отакі ось пироги...
Ну, який же він затятий
Хуліган?
Сьогодні ж – свято!
Радість нині для народу
І – нехай живе свобода!
Море і горілки, й пива.
Хтось вже мукає щасливо,
Він до вибору достойних
Майже повністю готовий,
Знає він, едрьона мати,
За кого голосувать!

ЦАРСЬКЕ ПОЛЮВАННЯ

Скрізь при будь-якій порі
Є царі – а є псарі.

Непоспішно, діловито
Полювати їде свита.

Цар хустинкою махне –
Псар щодуху пожене –

Свисти, гавкання, пальба
Покотилися з горба

Через яр і через гай –
Поспішай! Не відставай!

Наддає ватага кроку –
Сам же цар тим часом збоку...

Залишили всі його...
Щоб не трапилось чого?

Боже, вбережи царя,
Загнуздай, прошу, псаря.

Увірували в міфи,
В казки майбутніх днів,
Та вирости тарифи
Й народ іще збіднів.

Увірували в чуда,
В царів, яких нема,
Та тільки їсть Іуда
Хлібець чийсь недарма.

Сьорбнули ми без міри
Вселенських бід-проблем,
Та тільки от без віри
Навряд чи проживем.

Не вимолим пощади,
Зневажим Неба вись –
То буде і нащадкам
Вихрити розум біс.

Бредемо бездорожжям
В такий імлистий час.
Врятуй нас, Матір Божа,
Помилуй, Боже, нас.

МЕТРО

В підземне спускаюся диво,
Де в царствії штучних світил
Направо поїдеш, наліво –
Своїї досягнеш мети.

Життєві маршрути спрямились –
Довкола бетонний каркас.
Куди б ти тепер не наміривсь –
Все буде за планом. Не враз.

Вогнів безкінечні обойми
Стомилась душа рахувать,
По лініях зручно-достойних
Відважившись помандрувать.

А може, це все і на добре?
Навіщо те небо і обрій?
Гудуть поїзди урочі
І сонце не сліпить очі.

МОЯ УДАЧА

Моя удача

Не проживає в елітнім будинку
Не роз`їжджає автомобілем останньої моделі
Не носить дорогих костюмів
Не вوسیдає в почесних президіях
Не палить розкішних сигар
Не п`є ексклюзивних коньяків...

Моя удача

По суботах відвідує міську лазню
П`є пиво з колишніми однокласниками
Читає вірші студенткам
І усміхається продавщицям квітів

Моя удача

Не цікавиться обліковою ставкою і курсом валют
І ходить в неділю до церкви
От тільки все рідше і рідше бачиться зі мною –
У неї ж бо є справи важливіші.

При горілці як засів,
То одразу й не помітив,
Що весна на білім світі –
Просто вибився із сил,
Як тягар життя носив.
Що ні день – сюди-туди –
Все проблеми та турботи,
От і вся моя робота,
Словом – радісні труди...
Як, до речі, і завжди.

Рідко бачимося в сні,
Хоч куди частіше – з ними –
З цими, тими і отими
На будні і в вихідні...
Як же там тобі одній?

Ранок віхолу здійма.
Відпочив – пора в дорогу.
Ще живий – і слава Богу,
Слава Богу, що зима...
Ну а ти прийшла сама.
Душу білим повило –
Стільки снігу намело...

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

Міняється усе довкруг,
Немає сталих віх.
В природі – безупинний рух,
В усьому – коlobіг.

Ще вчора сніговій вихрив,
Над світом – білина,
А нині – крапельки з дахів,
А нині ось – весна.

Ласкавих променів пучок
Знесе сніги й льоди...
Лиш як людина – дурачок,
То це вже – назавжди.

Перестройка. Перековка.
Ніби перепідготовка
До приємних змін...
Сподівались, передишка,
А насправді вийшло – кришка.
Крапка. Все. Амінь.

Перестройка. Перестрілка.
Щоб знаття, що в морі мілко,
Що зрада легка...
Ждали щастя для Вітчизни,
Мовчимо тепер на тризні –
Чарка загірка.

Перестройка. Вибухівка.
Владно шелестить готівка.
Кам`яніє страх.
Зводим храми. А до Бога
Ой далека ще дорога –
Тане в будяках.

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

Плани партії – плани народу,
Як завжди, переможний маршрут.
Погляда збайдужіла природа
На людський онімотнений труд.

Хоч до світла вела нас дорога,
Все одно – заблудили в пітьмах.
Все, що нагородили без Бога,
Неодмінно розвіється в прах.

Не поради прошу і не звіту,
Все як треба влаштує Господь,
Тільки після веселого літа
Неодмінно прийде непогодь.

І над царством засніжених піль
Закружля забуття заметіль.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Вагончики. Хибарки. Курені.
Хатинки скособочені. Бараки.
Ми від Європи в дальній даліні,
А завтра буде гірше, ніж в Іраку.

Ми продаємо світу нафту й газ,
Хоч у п'ятьмі самі не раз бредемо.
А хто ж то потурбується про нас,
Від кого нині відповіді ждемо?

Сніги й сніги. В тайгові тупіки
Така на ранок прихитає тиша,
Аж відчуваю порухи ріки,
Що у знемозі під льодами дише.

В царстві хама і сраму
Без любові й проблем
Проживали без храму,
То й тепер проживем.

Осінялась дорога
Не хрестом-кумачем...
Проживали без Бога,
Проживемо і ще.

Все ущент – безрозбору
Розгвинтились уми,
Не залишиться скоро
Ні тюрми, ні суми.

Все ж печалі та муки
Має бісова стать:
Закороткі, бач, руки –
До небес не дістать.

Того світла огрому
Не здолає пільма –
Крізь кордон той лихому
Переходу нема.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Живемо, неначе в скафандрі.
Комп`ютерну ловимо мить.
А вітер пізнання і мандрів
Давно в голові не шумить.

Живемо у «три на чотири»,
Де кожен себе утіша,
І в тісній та тихій квартирі
Ув`язнена власна душа...

А їй би – а їй би в дорогу
До неба,
До зір
І – до Бога!

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

Або навзнак, або – вскач...
В незагнузданій цій ері
Нам не склалося – хоч плач, –
Пролетіли, як фанера
Над Парижем у хмарках...
Де обіцяні нам кущі?
Глушим випивкою страх
Перед кіптявим грядущим.
Ждали хліба і посад,
Виглядали: де ти, доле?!
Відпливає в небеса
Без засіву рідне поле...

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

У влади завжди на приміті
Творці, і в своїй правоті
Сьогодні одні з них пригріті,
А завтра – і інші оті.

Як вигрівся спереду й ззаду,
То можна явити й лице:
Свою розулюблену владу
Пошпетити гострим слівцем.

В гризні за насущні потреби
Забудуться ті і оті,
Та все, що даровано Небом,
Не може служить суеті.

Бредеш по життю, наче злодій,
Рахуєш гроші й бариші,
Та вже не відчуєш та й годі
Окрилений трепет душі.

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

Комп`ютер пише музику. Слова
Він також в риму припасує гоже.
Хай не болить душа і голова –
Людина швидко так навряд чи зможе.
Для мене ж Слово – як тяжке весло,
Воно дається в сумнівах, тривогах...
Давно б я це закинув ремесло,
Якби не вірив, що воно від Бога.

Навіщо, натомившись вволю,
Міняючи своє лице,
Ми вимагаєм іншу долю
І побут інший, те і це?..

Навіщо знову жебракуєм,
Посмівши руку простягти?
Про що, скажи, ми маракуєм,
Що сподіваємось знайти?...

Весь вік в лакейській у Європи,
Схиливши голови, стоїм,
Хоч нині, певно, і в холопи
Не підійдем з лицем своїм.

Там є нахабніші, спритніші,
З улесним вивертом голів.
А нам – труди у власній ніші:
У тьмі засніжених полів.

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

В прольоті знову. Слава Богу!
Давай-но, птахо, запрягай,
Торуй натоптану дорогу,
Спіши назад в російський рай,

Де душу продуває вітер,
Де слізний морок ще не зник,
В дім, де молитву шепчуть діти,
Щоб тато повернувся до них.

До тих берегів, де я рясти топтав,
Безпам'ятства віхола шлях заміта.
Далекі обличчя і дати
Щемлять гіркотою утрати.

Нехай над містами туман забуття,
Куди вже немає мені вороття –
На серці ні жалю, ні муки
Від ще однієї розлуки.

Усе ж я стараюсь в душі зберегти
Згорілих миттєвостей щирі мости
Між нинішнім днем і минулим,
Допоки чуття не заснули.

Нехай ще хоч скільки верстається путь,
В майбутнє своє не спішу зазирнуть,
Куди б не прослалась дорога –
В усьому надіюсь на Бога.

*І зоря спалахне
Віфлеємська*

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Не зарікайся хоч би де –
Біда непрошена прийде
І час негадано проб`є
Сповнять приречення своє,
І не здолаєш ти ніяк
Сліпої мислі переляк,
І будуть сумніви душити,
І будуть ночі – не злічить,
І дух, здригнувшись, заячить
І двічі півень прокричить.

Нам снилися не наші сни –
Братерство, рівність, воля, правда...
А шалапутнії сини
Процидрили вже отчі скарби.

Згребли і нафту, й ліс увесь
Сп`янілим коням під копита...
А тиха голубінь небес –
Її, бездонну, не пропити!

А навкруги ж то даль яка!
Немає їй кінця і краю –
Хлюпоче хвилею ріка,
На сонці вранішньому грає.

Пташині хори аж лящать,
Пробуджують від сну природу –
Та знову тьмариться в очах
Богохранимого народу.

Хоч рано ще здіймати гам
І величать героїв битви,
Допоки Бог лишає нам
Ще час для каяття й молитви.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

РІЗДВО

В церкві тихо. За вікнами синіми
Свіжоткана понова врочиста,
У сріблясто-березовім інеї
Бляклі контури сонного міста.

Снігурі, як цяцьки вічно модні,
Прикрашають столітні ялини.
І тривожусь – чи ж справді сьогодні
Заметілі холодні відлинуть,

І розсіється темінь вселенська,
Заніміло застигне природа,
І зоря спалахне Віфлеємська,
Новину сповістивши народам.

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дімітрій МІЗГУЛІН

В чеканні нежданого чуда
Завмер у біди на краю.
А поруч – заклятий іуда,
Що зраду готує свою.

Очей не відводить – навіщо?! –
Свою не приховує стать,
І думає – як би спритніше
Державу дорешти продать.

Хай буде прозріння не скорим,
Хай гримне востаннє гонг,
Залишаться небо і зорі,
Залишаться сонце і Бог.

Та тирса в прабатьківськiм полі,
Де вітер гуляє на волі.

Така метіль, що й не пройти
На білім світі.
Гудуть простуджені дроти,
Зірки не світять.

В одне змішались ночі й дні,
В пільмі округа,
Ні навіть диму з коменів –
Лиш завірюха.

Холодний морок світ обсів,
Вітрюги плачуть,
Не чути людських голосів,
Ані собачих.

Як ще підсніжить на п'ятак,
То без підмоги
Не відшукати аніяк
Уже дороги.

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

Не вивезе ніякий віз –
Не видно ж міста!
І тягне опівнічний біс
В своє помістя.

Розлютувалась непогодь,
Аж думку клинить...
Хай не залишить нас Господь
В такі хвилини...

Традиції. Звичаї. Віра.
А нас запевняли так щиро,
Що то – забобонність одна...
А нині – втома безкрайня,
І з більмаків телеекрана
Підморгує сам Сатана.

Ні болю, ні жалю за втрати,
Живемо в чеканні розплати
В якісь там означені дні.
Вітаємо злодія й хама,
А біля недільного храму
Не стрінеш нікого з рідні.

Та все ж не закінчена битва –
Ще твориться десь там молитва,
Тому я про Русь промовчу,
Допоки ще верби в поклоні,
Допоки хлопча при іконі
Тримає тремтячу свічу.

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

Молюся щоденно, одначе
Дається молитва з трудом.
Нахабисті пики козлячі
Заповнили простір кругом.

Під бренькіт копит про добробут,
Під свистів щоденний стрес
Душі так непросто крізь побут
Прорватись на лоно небес.

Та вірю, що Боже Слово
В душі затепліє свічу,
Тож вперто я знову і знову
Молитву читаю-шепчу...

Читаю – і смислу не знаю,
Читаю – неначе стріляю!
Слова розлетілись, мов кулі,
І голови біси пригнули.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Як не заладиться у нас
І душу стискує тривога,
Тоді ми якось так ураз
Замислюємося про Бога.

Як в безнадії сам-один
Відчуєш злам в якусь там пору,
То віруєш, що тільки Він
Твоя надія і опора.

Та час мине – і знову ми
Підвладні суеті і п'янству...
А нам лишатися б людьми,
Не впасти б знову в окаянство.

Допоки ще душа жива,
Спіши до храму перелити
Своєї вдячності слова
У щиру, трепетну молитву.

Настало літо. Ріки розлились.
Вода повсюдно – з краю і до краю.
Пронизують чайки блакитну вись,
Шумить листва зеленим водограєм.

Яка краса, а простір же який –
Все злагоджено й зіграно в природі.
Стихають непотрібні балачки
Про правду, про свободу для народу...

Впадає в небо голуба ріка,
Гострякуваті шурхотять осоки,
Весь світ єдиний – від пружка листка
І до хмаринки, що пливе високо.

І – болота закинутих полів,
Чорніючі хатинки і сараї,
Понурі недоламки кораблів,
На березі стирчать іржаві сваї...

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ *НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...*

В усьому – запустіння, німота.
Тут навіть дикі звірі відгостили.
Перекосилась церква – без хреста
І без хрестів на цвинтарі могили...

Куди, за чим бредемо там і тут,
То дурнів кленучи, то бездорожжя?...
Як тлінно все, що тільки творить люд,
Забувши, що і сам – творіння Боже!

Так буде – ангел засурмить.
І не відвернеш вже обличчя.
Немов війне дитинства мить,
Коли додому мама кличе.

Неначе вітер прокричав –
Гряде остання вже розлука.
В минулому – вокзал, причал
І щастя, вистраждане в муках.

І полетить душа туди,
Де їй належить оселятись,
За хмар грімотливі гряди,
Услід за лайнером крилатим.

Розтане біль, пощезне страх,
Земне тяжіння враз відрине,
Засліпить сонце в небесах...
Та ти усе ж на мить єдину

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ *НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...*

Спини свій лет і озирнись –
А може, це тобі наснилось
І небо це, і цяя вись
Неначе випадкова милість.

В земних щоденних споришах
Про небо думає душа.

Вранішній ангел

ГЛИБИНКА

Глибинка – зовсім не столиця,
Глибинка – справжня глибина.
Хоч бідний побут – світлі лиця,
Та – сонце й небеса без дна.

Шумить листва. Щебечуть птиці.
І хвилі лагідний мотив.
Які ж оглушливі столиці
Й невідворотність німоти!

Смішні столичні ахи, охи,
Як споглядаєш у глуші
Глибінь ріки, глибінь епохи,
Глибини власної душі.

Дріма глибинка. Сплять столиці.
Із коминів – дими у світ.
Мовчить листва. Заснули птиці.
Пощез навіки хвилі слід.

ВРАНІШНІЙ АНГЕЛ

Зимове місто смачно спить,
У темряві воно.
Під ранок ангел прилетить,
Постукає в вікно.

Я стулки навстіж розчахну,
Впущу його у дім,
Повітря вранішнє вдихну
І привітаюсь з ним.

Імла густа, неначе ртуть,
З крил паморозь зліта.
Він запитає – як ти тут?
По-людськи запита.

У відповідь я промовчу –
Відомо ж головне.
Моїх прагнень каланчу
Темнота проковтне.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Своїм промінистим перстом,
В імлі лишивши слід,
Він осінить мене хрестом,
Щоб вберегти від бід.

Світанок зазирає до нас,
Торкнеться пліч злегка,
Йому пора й мені вже час,
Дорога неблизька.

Кому – в небесне сяйво дня,
Кому – в земну пітьму...
І довго-довго буду я
Дивитись вслід йому...

ПОЇЗДКА

Згадалась давня звичка
І – як раніш було –
Старенька електричка
Везе мене в село.

Під перестук чавунний
Скрипочуть лавочки,
Вдихаю дим тютюнний,
Вникаю в балачки.

До мене рань весняна
Вітається здаля:
За вікнами – духмяння,
За вікнами – поля

Назустріч зеленцеву
Виводять череду...
На станції кінцевій
Неспішно я зйду.

І поведе стежинка
До верб, що при ріці,
Здригнеться павутинка
На теплім вітерці.

У безвість плинуть води...
А просторінь яка!..
Безсмертя сил природи
Аж іноді ляка.

Омию в річці руки,
Нечутно помолюсь,
Ні смерті, ні розлуки
Сьогодні не боюсь.

І хоч кінецьність – звична,
Як шелест комиша,
Я вірю: буде вічно
Безсмертною душа.

Хмурніє за рікою,
Та в очі – синь-яса,
Над церквою сільською
Відкриті небеса.

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

Стрижі літають низько,
Прокреслюють блакить,
І чути – вже десь близько
Мій поїзд гуркотить.

В дорозі вечір сивий
Наздожене вагон,
Летять навстріч шосили
Поля, вогні, перон...

Хоч знаю, від могили
Ніхто не утече,
Ти, Боже, дні і сили
Продовж хоч трішки ще, -

Щоб пам`ятав я вельми
Десь там колись, в кінці,
Про що шепочуть верби
При вранішній ріці.

Допоки у фанфари дме епоха,
То чи не краще спокій у глуші?
Під маскою кривляки-скомороха
Приховувати порухи душі.

Наївність і безпечність в кожному слові
Не сколихнуть підозри угорі –
Всерйоз ніхто ж бо не сприймає мови
Потішника і дурня при дворі...

Коли ж грядуть години небуденні
І бризне перемін жива роса,
Задіяних в німій фінальній сцені
Всіх визначать по списку небеса.

Фанфари стихнуть. Захлинуться труби.
Застигнуть води. Ліс не зашумить.
Та все ж таки Господь веселих любить,
А вірних – не залишить ні на мить.

Тож хай кружляють в млі світи і міри,
У непроглядній тьмі щезає путь,
Тримайся ближче предківської віри,
А там Господь підхопить як-небудь...

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

Гойдається сонце на гілці,
Аж гусне спекотна пора.
Москітній наспівує сітці
Нахабиста мошкара;

І хороше так, і спокійно
В розлапистих сосон шатрі;
Здається, що горе і війни
З планети здмухнули вітри;

Квітучого спокою свідки –
Липневі світлинки буття...
Та тільки от звідки це, звідки
Недобрі передчуття?

І що ж так раптово стривожить –
Майбутнього скорбний виток?
Чи цей випадковий прохожий?
Чи перший осінній листок?

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Куди не глянеш – скрізь рівнина
В куцистих вербах-шелюгах.
Бистрінь ріки крилато рине
По вічних заливних лугах.

В туман серпанку даль сповита.
Світальне небо зайнялось.
Тут за премногі-многі літа
Навряд чи щось та відбулось.

За віком вік – шнурком єдиним,
За щастям – подихи біди,
Та із природою людині
Ніяк не злитись назавжди.

*НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН*

Дні нашого життя стрімкі.
А ночі? Тягнуться без краю.
Туман над берегом ріки,
А в небі – Шлях Чумацький грає.

А в небі – місяць проплива.
І вітер трави не колише.
І павутинки тятива
Пронизує дрімливу тишу.

Схилюся до води – в руках
Гойднеться зірка, засріблиться...
Життя, як місячна ріка,
Крізь пальці тихо струмениться.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Були ми могутні й великі,
Тепер – без нічого в руці...
Тепер – тільки місячні бліки
На збляклій осінній ріці...

Все рідше гудуть пароплави,
Давно вже безлисті сади,
І скоро ці води в заплаві
Скують безпросвітні льоди.

Обличчя змішаються й долі,
Пощезнуть як ті, так і ті,
Та десь там при споді поволі
Вода таки буде текти.

НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ... _____ Дмитрій МІЗГУЛІН

Давно не пахне руським духом –
Та не перевелось!
Будь певен, десь таки та ухне
Могутнійше «Авось»,
Ревнуть метілі край оселі,
І на Різдво вночі
Промчить з авоською Ємеля
На прадідній печі.
- Ех, попадіться в руки,суки! –
А сук як чорт скосив...
Мабуть, зовсім не те у шуки
Сердега попросив.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Живи сьогодні й повсякчас,
Немов востаннє,
Немов останній час якраз
В цю мить і тане.

Не тринькай надарма хвилин,
Не сумнівайся,
Трудися ворогам на тлін
І не здавайся.

Хай забуттєва трин-трава
Кущиться сміло,
Душа надією жива,
А серце – ділом.

Щоб не сусідитись біді
На полі бою,
Нехай перебуде назавжди
Господь з тобою.

ВІДРЯДЖЕННЯ

По службі вештаюсь в теплінь
Безбожно на природі,
Я сновигаю тут, як тінь,
В саду і на городі.

Липневий дощ не переждем,
В калюжах все прогіркло,
Місцевий олігарх з вождем
За правду – п`ють горілку.

Я третій день із ними п`ю,
Перечити не смію,
Я долю вже клянусь свою,
Я їх не розумію.

Гуде від п`янки голова,
Дурманиться дармово,
Пустопорожні всі слова,
Тупі усі розмови.

Неначе рак той неборак,
Заплутуємось в правдах,
І кожен сам собі дурак
В запитаннях й порадах.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ НЕМОВ ЖИТТЯ
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Осінній дощ. Затока мерехтлива.
Сосновий ліс на вітрі аж дзвенить.
Лиш замаячив парус сиротливо
Та й в синяві розтанув через мить.

І ми з тобою тихі та наївні,
І близько-близько так твоя щока.
А чи було? А чи було? Сумнівно...
А буде ще? – Не буде, не чекай.

Та все ж таки у згадці враз долине
Дзвінкий той ліс, безлюдний той причал.
І щастям називаєш ті хвилини,
Що їх, було, раніш не помічав.

ОСТАННІЙ ПАРОПЛАВ

Вже і літо за zenітом слави,
Жовтий лист з червоним – заодно,
Їду на останнім пароплаві
По місцях, що рідні вже давно.

Небо яскравіш – темніші води,
Став мудрішим – а не легше йти,
Дав Господь здоров`я від природи,
Хоч ріки вже не перепливати.

Та яка мені дісталась осінь!
Ще снаги дорога не приспить!
Тріпотить на щоглі прапор й досі,
І зустрічна хвиля аж кипить.

Суєта зника за обрій дальний,
Величавий спокій обійма,
І гудок приглушено-прощальний
Над водою, що уже дріма.

У природі вічного немає,
Хай зимові маячать гінці...
Пароплав останній пропливає
По осінній вранішній ріці.

Дмитрій МІЗГУЛІН _____ *НЕМОВ ЖИТТЯ*
ЩЕ Й НЕ ПОЧИНАЛОСЬ...

Згадаєш – в уяві постануть, одначе,
Не дати, а те, що ти чув, що ти бачив,
І, як не печально, - нічого не вдієш –
Зітруться промови, обличчя, події...
У пам'яті лишаються тільки деталі –
Над дахом засріблені інеєм далі,
Прспект – без парадного літнього лоску,
Машина і натовп довкола кіоску,
Газета із підсумком ігор в суботу,
Ніхто не спішить, не біжить на роботу,
Зчорнілі квітки у бетонних вазонах,
Голодні ворони на білих газонах,
Коли відбувалося це – все одно,
В якомусь столітті, в якомусь кіно.
Ослін, цегляний непобілений дім.
Й зелена тополя в снігу голубім.

ПРО АВТОРА

Дмитрій Александровіч Мізгулін народився 10 вересня 1961 року в Мурманську. Закінчив Ленінградський фінансово-економічний інститут імені Н. Вознесенського в 1984 році та Літературний інститут імені А. Горького в 1993 році. Член Спілки письменників Росії. Кандидат економічних наук. Академік Петровської академії наук і мистецтв, академік Російської академії природничих наук.

Друкувався в багатьох літературних журналах, альманахах і колективних збірниках. Автор півтора десятка поетичних та прозових книг, окремі з яких виходили французькою і чеською мовами.

Лауреат премії імені Д. Маміна-Сибіряка (2004), премії “Петрополь” (2005), премії журналу “Наш Современник” (2006), Всеросійської премії “Традиція” (2007), премії Губернатора Ханті-Мансійського автономного округу в галузі літератури (2007), премії імені Б. Корнілова (2008).

Проживає в м. Ханті-Мансійськ.

ЗМІСТ

Євген Шморгун. Мені відкрився поет 3

СВІТЛЕ ПРИСТАНОВИЩЕ МОЄ

Вірші, написані в день народження.....	6
«А життя не пройшло – пролетіло...»	8
«Запраглося щастя для ближніх?..»	9
«Тут прогрес не ступав...».....	10
«У житті – усе за планом...»	11
«Хурдига завиває...»	12
«Живемо із часом в ногу...»	14
«Я, схоже, забагато знаю...»	16
«Для чого на весь світ бурчать?..».....	17
«І хліба, й видовищ – що треба!..»	18
Пташині права.....	19
«Темна ніч. І дощ буденно...».....	20
«Випив чарку. Похрумкав...».....	22
«Тягне побут до свого коша...».....	23
«Весна. І знову льодохід...».....	24
«Весни довгожданий прихід...».....	26
«Куди б нас далі не вели стежки...».....	28
«Як пристрасть хлюпнула гієнна...».....	29
«Я не ховаюся, як страус...»	30
«Буття гризотна течія...».....	31
«Синиця прибіється на ганок...».....	32
«А зима – несподівано, враз!..»	33
Дощі	34

«Біда не в дурнях і не у дорогах...»	36
«В часи обману й суєти...».....	37
«Реклама...»	38
«Під монотонний мерзлий шум...»	39
«Пишу, пишу – а толку?...».....	41
«Без дріб'язку – такий широкий світ...»	42

ВІДЧУВАЮ ПОРУХИ РІКИ...

«Керуємося ми людським законом...»	44
Новий рік на дачі	45
Вибори.....	46
Царське полювання.....	47
«Увірували в міфи...».....	48
Метро.....	49
Моя удача	50
«При горілці як засів...».....	51
«Міняється усе довкруг...».....	52
«Перестройка. Перековка...».....	53
«Плани партії – плани народу...».....	54
«Вагончики. Хибарки. Курені...».....	55
«В царстві хама і сраму...».....	56
«Живемо, неначе в скафандрі...».....	57
«Або навзнак, або – вскач...».....	58
«У влади завжди на приміті...».....	59
«Комп'ютер пише музику. Слова...».....	60
«Навіщо, натомившись вволю...»	61
«До тих берегів, де я рясти топтав...».....	63

І ЗОРЯ СПАЛАХНЕ ВІФЛЕЄМСЬКА

«Не зарікайся хоч би де...».....	65
«Нам снилися не наші сни...».....	66
Різдво.....	67
«В чеканні нежданого чуда...».....	68
«Така метіль, що й не пройти...»	69
«Традиції. Звичаї. Віра...»	71
«Молюся щоденно, одначе...».....	72
«Як не заладиться у нас...».....	73
«Настало літо. Ріки розлились...».....	74
«Так буде – ангел засурмить...».....	76

ВРАНІШНІЙ АНГЕЛ

Глибинка	79
Вранішній ангел.....	80
Поїздка.....	82
«Допоки у фанфари дме епоха...».....	85
«Гойдається сонце на гілці...».....	86
«Куди не глянеш – скрізь рівнина...».....	87
«Дні нашого життя стрімкі...».....	88
«Були ми могутні й великі...».....	89
«Давно не пахне руським духом...».....	90
«Живи сьогодні й повсякчас...».....	91
Відрядження.....	92
«Осінній дощ. Затока мерехтлива...»	93
Останній пароплав.....	94
«Згадаєш – в уяві постануть, одначе...».....	95
<i>Про автора</i>	96

Літературно-художнє видання

Книжку підготовлено до друку
громадським видавництвом «Азалія»
Рівненської обласної організації
Національної спілки письменників України

Редактор *Євген Шморгун*
Художник *Валентин Колосов*
Набір *Олександри Нагорної*
Дизайн та верстка *Наталії Романів*
Відповідальний за випуск *Володимир Лапсюк*

Мізгулін Дмитрій Александровіч.

М - 65. Немов життя іще й не починалось.... Поезії. - Рівне,
2010. - 100 с.

ISBN 978-966-8883-66-8

*Автор книжки - поет потужного і самотнього
таланту, закоріненого в кращі традиції рідної землі,
тільки вже, так би мовити, сьогодиннього замісу.*

*Переклад здійснено за однойменною книгою
Дмитрія Мізгуліна, яка видана минулого року в Санкт-
Петербурзі.*

ББК 84 (4 Рос) 6

*Підприємець Лапсюк В. А. Св. РВ № 30 від 08.06.2005 р.
33016, м. Рівне, вул. Р. Шухевича, 18/89. Тел.: 23-17-09.*

Здано до набору 15.02.2010 р. Підписано до друку 28.03.2010 р.
Формат 60x84 1/16. Папір офсетний. Гарнітура Time New Roman Cug.
Друк. офсетний. Умовн. друк. арк. 6,25. Облік.-вид. арк. 5,75.
Тираж 500. прим. Зам 20. Ціна договірна.

*Віддруковано ФОП Лапсюк В. А. Св. ВОО № 735606 від 09.02.2001 р.
33016, м. Рівне, вул. Р. Шухевича, 18/89. Тел.: 23-17-09.*